

**Θωδωρής και Καραπάνος,  
ὁ καθείς ἑστὸ μπόδι νάνος.**

Θ. — Οἶκτον λαβε, Κωνσταντίνε,  
πρὸς ἐμὴ τὸν δυστυχῆ,  
κί' ἢ δὴ στρουγγαίς μας ἄς εἶναι  
μία στρουγγα, μὴ ψυχῆ.

Ἐν τῷ μίση τόνος λύπης  
μὴ καὶ σὺ μ' ἔγκυταλείπης.  
Ἄλλοι φαίνονται σκληροί,  
ὅμως δεῖξο με κοντὰ σου,  
εὐκίπασε τὸν Θωδωρῆ  
μὲ τὴν ὑψηλότητά σου.

Μὴ φοβίζου νίσι φοβοί  
καὶ στανάξω καὶ βογγῶ  
σὰν κυττάω πᾶς προκόβει  
καὶ τ' ἀνήψι τὸ μρυγγό.

Σύνδραμὲ με νὰ τὸ ρίξω  
γιὰ νὰ ἴπης καὶ σὺ χαίρι  
κί' Ἰπουργόν μου νὰ κερύξω  
τὸν ἴδιό σου τὸν Καίρη.

Ἐγραψα καὶ μὴ φυλλάδα  
γιὰ νὰ δείξω σ'τὴν Ἑλλάδα  
πῶς ὁ τάδε, πῶς ὁ οἷνας  
ἔχει μόνον τὰς εὐθύνας.

Μὰ κί' αὐτὰ τὰ λόγια πᾶνε  
ἑστὰ χαμίνα, Καραπάνε,  
τὰ γελῶν μικροὶ μεγάλοι,  
τὰ νομίζουν παπαρδέλαις,  
καὶ τὰ στίλλουν ἑστὸν μπακάλη  
καὶ τυλίγουνε σαρδέλαις.

Φωνάζουν μία, δύο, κί' ἢ μυρωδάτη τρεῖς,  
καὶ βάζουνε σαρδέλαις, κολιούς καὶ κολιμαρούδια,  
ἔτσιπαι κί' ἢ Κορδὸνα, μαγιούσ' αὐλητρίες,  
καὶ γιὰ τοὺς Κορδονάτους δὲν μείνουσι μήτε φλούδια.

Κ. — Σὺ τῆς Κορδόνας ὁ κορμὸς  
θὰ γίνης σύμμαχος θεομῶς.  
Μακρὸς ἐγὼ, ψῆλός ἐσὺ,  
φαντάσου συντροφιὰ χρυσῆ.

Μίς ἑστῆς Βουλῆς τὸ χαμαδιὸ  
σὰν ἀδελφοὶ θὰ δρᾶσωμε,  
κί' ἄς ξεφωνίζωμε κί' οἱ δύο :  
«βαρδάτε νὰ περάσωμε».

Μὰ κί' ἢ Πατρίς ὑποῦ θρηνεῖ  
θὰ πάρη ὁρόμο σὰν ὁρομάς,  
κί' ἴσως λελίκα νὰ γινή  
μὲ δὴ λελίκα σὰν κί' ἴμας.

Ἐμπρός ! . . κί' οἱ δύο φίλοι  
μὲ νίσι φλάμπουρο,  
σὺ νάσαι τὸ σταφύλι  
κί' ἐγὼ τὸ τσάμπουρο.

Θ. — Νίσι σύνδεσμος προβάλλει,  
Θόδωρος καὶ Κωνσταντῆς,  
δύο σύμμαχοι μεγάλοι  
τοῦ πυρός καὶ τῆς βροντῆς.

Σύμμαχί μου, φίλησέ με κί' ἔλα στάσου ἑστὸ πλευρὸ μου  
νὰ σέ λέω Κωνσταντῆ μου, νὰ μὲ λῆς καὶ σὺ χρυσό,  
κί' ἂν μπορούσα νὰ μοιράσω καὶ τὸν Μεγαλλοσταυρὸ μου  
θὰ τὸν ἔκοβα ἑστῆ μέση, νὰ σοῦ δώσω τὸν μισό.

Πᾶμε νὰ γίνη πατριντὶ  
μ' ἄμεινα καὶ τὸν Κωνσταντῆ,  
μῆσα ἑστῆ σάλα τῆς Βουλῆς κί' οἱ δύο νὰ ἴποῦμε μπράτσο  
νὰ κάτσοι σὺ ἑστῆ θῆσι μου, ἑστῆ θῆσι σου νὰ κάτσω,  
καὶ νὰ σοῦ λέω ἄΤζογία μου καὶ φῶς μου Κωνσταντίνε,  
μακρὸς ἐγὼ, μακρὸς ἐσὺ, μακρύτερος ποῶς εἶναι;»  
Πᾶς σ' ἀγαπῶ τὸ ξέρις, τί ῥωτᾷς;  
ἀπὸ γραφτὸ μᾶς ἦταν νὰ ταιριάζωμε...  
γιατὶ μὲ τὸνε μᾶτι μὲ κυττάς;  
ἔλα νὰ μετρηθῶμε νὰ τὰ ῥετζάξωμε.

Μ' ἕνα χαμόγελό σου πλάνο  
ἔξαλῶ τὰ ντέρτικα, προσφιλῆ κρεμανταλά,  
οἱ βιβαιδινο, Καραπάνο,  
ἢ συμμαχίαις κάνουν σήμαρα πολλά.

Πᾶς σ' ἀγαπῶ τὸ ξέρις, τί ῥωτᾷς;  
ἀπὸ γραφτὸ μᾶς ἦταν νὰ ταιριάζωμε...  
πᾶμε νὰ ξεφωνίζωμε σαματὰς  
κί' οἱ δύο γιὰ τὸ Κουβέρνο νὰ λυστάξωμε.



**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,  
μ' ἄλλους ἀδύτους ἀγγυλιταίς.**

Οἰκονοματικοῦ τοῦ γνωστοῦ Νικολαΐδη,  
συστηθὲν ἐνὶ τῆς Σμύρνης πρὸ σαράντα δύο χρόνων,  
σημισμένον, λακουμένον, μὲ ποτὴν ποικίλων εἰδη  
καὶ κομῆς σὰν ἀμφοσίαν, ποῦ σ' αὐτὸν τὸ ῥίσιπαις μόνον,  
κί' ἔτυχε πολλῶν ἐπιόνων κί' ἔτυχε χρυσοῦ βραδέλου  
κί' εἰν' ἐνερθῆμα τοῦ βίου.  
Τούτος ἔχει καὶ τὴν Ὀλιαν, φόρακον μοναδικὸν  
καὶ πολλὸ στομαχικόν,  
συστηθὲν μετὰ τόνος καὶ παντοίας δοκιμῆς  
ἀπὸ χημικοῦ σπουδαίου, ἀπὸ ἔθνους κί' ἀπὸ ἴμας.

Πᾶσι λοιπὸν κί' ὁ Θεσσαλῆς, κοντὰ κί' ὁ Πελαγονίος,  
ἑστὸ Λουθῆρο τὸ περίφημο νὰ φόνε τοῦ νὰ κἀνῶ...  
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος τὶ θαυμαστὸς κί' ἔρετος...  
μὲ δῶρα ποῦ δὲν λήγονται ἐνὸν κῆμο δὲ τραλλάνη.

Ὁ Διονύσιος Μοντεσσάντος, περισηπιδαστὸς νέτης,  
ἄριστα βαθμὸν ἐπῆρε καὶ γιαιτὸς ἰδίτης πρώτης.